

De littera N

que pducitur in carmine, nō tamē repugno quin pñicianda
in soluta oratiōe pferantur/secū dū greci in accētum: sicut di-
cit Rhabd: qui etiam tantum de pñiciatione nō de quantitate
loquitur, q si latina facies/ latino accētū etiam pferenda
sunt: de quantitate autē sūt diximus iudices. Non autē secū
dum grecū accētū: quātitate iudicabis: qm sepe breuis acutū
et cōtrariō. **Modicū** nō dicitur par/ p̄rie, nec modicus, a. um:
puus: sed modicus a modo sc̄at p̄patus: et qui habet modum
in rebus, et sic legit de sancto martino: Martinus hic pauper
et modicus: vnde Augustinus lib. iiii. de doctrina christiana.
Modicus autē modus nomē imposuit, nā modica p̄ paruis
abus sine non p̄ rie dicimus.

Nocticorax p̄ y grecū a n̄ de nō nocticorax: sicut scribūt indo-
cti et grecarū litterarū incyptes. Est em̄ oīo grecū vocabulū: et va-
let in latino a. noctis corū: hoc est bubo: quibus Hierony. dicat
idē q̄ noctua, tecto, nacht rappa nyr nyctos vektos in ḡtio idē
noctis Et corax, i. corū: lege igit in psalterio, factū sum sic nycti
corax in domicilio: qd si futuri sint qdā inruditi grāmatiste,
qui hoc meū opus tanq̄ temerariū reprobabūt: cur aduersus
auctoritatē iā inueteratā et oīm hominū opinionē q̄ aliq̄ in sacris
scripturis emēdare temptauerim, his r̄m deobo s̄bis hiero. i. epi-
stola ad marcellā: Nō adeo hebetis me cordis, et tā crasse rustici-
tatis esseryt aliquid de diuinis scripturis aut corrigendū pu-
tauerim: aut nō diuinis inspiratis: sed latinoꝝ codicū viciosis-
tate: que ex diuersitate libꝝ omnium/ cō probata ad grecā origi-
nē: vnde et ipi translatis, nō denegāt voluisse reuocare: quib⁹ si
displicet fontis vnda turissimū scenosos riuolos bibant.

Necromātia vel necyomātia, in vltimo per t̄ scribendū non
est grecā dictioꝝ significat̄ diuinationē que fit p̄ mortuos et
dicitur a. νεκροσ κοικετος .i. mortuus, et νοτυα diuina-
tio, vel vaticinium: quasi diuinatione mortuorum, dicimus igitur,
necromātia vel necyomātia, p̄ t̄ in vltimo/ et i lōgo indocti an-
ten/ et q̄ nihil non erūt scribunt nigromātia:

Nlan⁹, grecū dicitur, ge. in penultio noctū suar, latine p̄misi-
lio d̄, tanto, zve erḡhanos em̄ greci vocauerūt breui atq̄ lūmi-
li corpe boies, paulū supra terrā extātes: Indocti scribūt, gnant⁹,

Modicū

¶

N

De littera D

Nouiter si credimus Ualle nō sincere & latine dicitur sed no-
ue aduerbiū: et nouior nouiores: tenet dicit philolphus nō dicen-
dum, sed recentiores: vel iuniores: At quod Bellius et post eū
Ualla dicunt, Dicerone nunq̄ vsum fuisse nouissimus, & nouis-
sime decipiunt: sic em̄ apud eundem de oratore scriptum est in
calce, que vno sunt ad iudicandū nouissima.

Nola nō dicitur pure & vetuste tintinabulū, teuto, glock: vt
Ualla meū sentit in raudesem: naula tamen potest dici orga-
nū, yū error fuisse crediderim: vno luidas ait: psalteriū orga-
num est musicū: quod naula etiā vocat̄, nec campana bñ et pri-
sce glock: Diero, tamen lib. ii. sup eplā ad gala, videtur vocare
eramentū, quod nos vulgo, campanā, vocamus: sic em̄ inquit:
iste quasi eramentū sonans: & cymbalum tinienis: vt infamatiū
sal in stercore culcā dus: Nola tñ, vulgo ō/a ciuitate cāpanie
sic etiā campana a campaniā: campana hiero, cāpanula for-
mauicū in eplā ad eustochium.

Nepos, vt tradit Perottus, proprie dicitur filij aut filie filij: vnde
auus & nepos sunt relatiua: & sicut nepotis filius dicitur p nepos, &
p nepotis filij abnepos: ita auus p p auus: & p auus p abauus. in
Aure: Aug. hier. & alij recentiores docti & excellētes viri vsurpāt
nepore p filio fratris: eūq; ex fratre siue sorore nepotē vocāt: q̄s
ego, vt in alijs pleriq; sita in hoc libet̄ sequor: cum id nequa-
q; alienū a ratione videatur, q̄n quidem patruū frat̄ filios dili-
gūt instar nepotum: suntq; quasi auorum loco. hec ille, vexta
mē nō solū apud ecclīasticos, sed etiā senecā, valerium maximū,
et alios ita reperies.

Oppidum, vt dicit Lauren, val, homo ille de latina lingua
meritissimus, est omnis vrbs ppter romā: que peculiari nomie et
pantonomasiā, hoc est excellētiā, vrbs vocari cepta, fecit vt cete-
re vrbes oppida vocarent̄, teuto, ein staterrāt igitur grāmati-
ste nostris, qui dicunt oppidum esse villā: que cū ciuitas non sit
eius tamē priuilegijs vtit̄, teuto, ein marcht, quoz errorē Uar-
ro de lingua latina li. i. a p̄tissime oñdit: dicens, oppida conde-
bant in latio etrusco: ritu multa. i. iunctis bobus tauro & vac-
ca interiore aratro: circū agebant sulcū, hoc faciebant religiōis
causa: die auspicator: vt fossa & muro essent munita. Dicit itaq;